

Николай Лилиев

В тълпата равнодушна и
студена...

Към Димчо Дебелянов

В тълпата равнодушна и студена
аз диря твоя трепет вдъхновен,
кому да кажа страшната измена
на своя безначален тъмен ден?

Кому да поверя с душа ранена
възторзите на оня миг свещен,
когато се разкриваше пред мене
надеждата, че ти си отреден
на чистота и блянове честити
да бъдеш сам светиня и покров?

... До твоя дом не стига моя зов,
о слънце, непронизало мъглите,
о птица, прострелила далнините!
– Ти песен, и надежда, и любов!

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7793>]